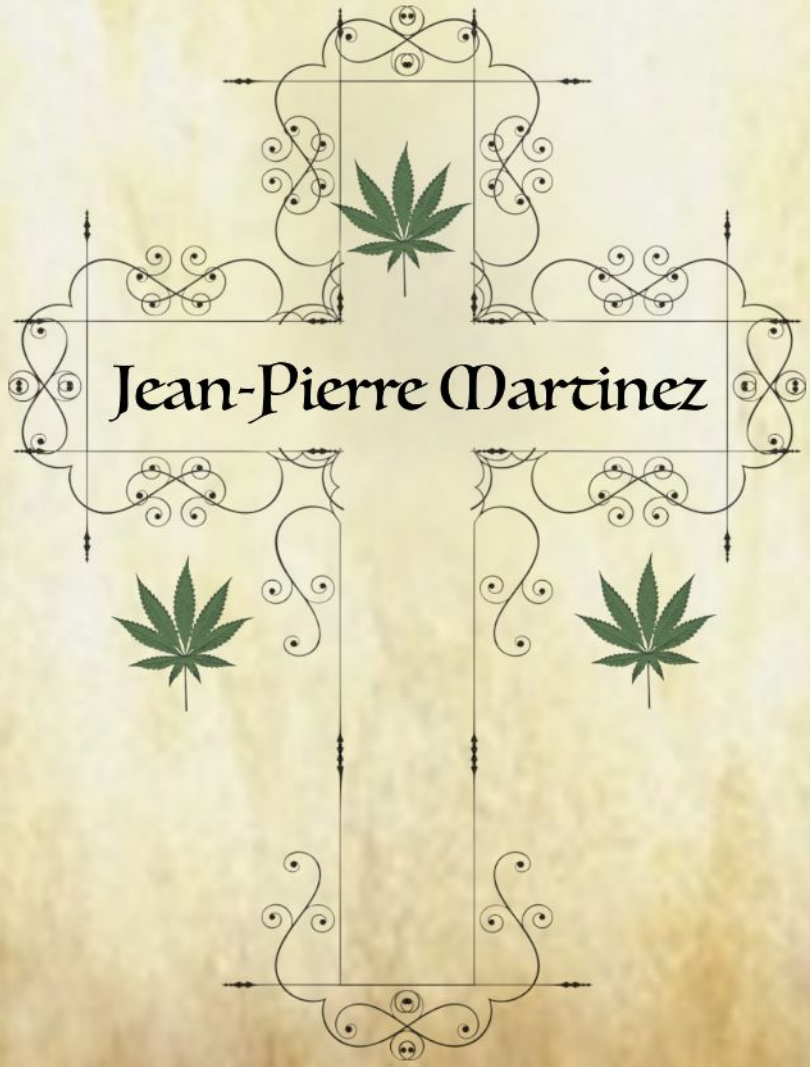
La Comédiathèque

Miracle al convent de Santa Maria Joana

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Miracle al convent de Santa Maria Joana

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

A la botiga del convent, les vendes de la qual financen les obres benèfiques de les monges, el cèlebre Elixir de Santa Maria Joana, de múltiples virtuts, ja no té sortida. Fins que una germana té la idea d'afegir una herba misteriosa a la recepta. L'èxit del nou cordial és estupefaent. L'últim miracle de Maria Joana?

Personatges

Beatriu: mare superiora
Prudència: germana tresorera
Margarida: germana herbolària
Agnès: germana novícia
Maria Montserrat: voluntària
Josep Maria: voluntari
Miquel: feligrès
Victòria: feligresa
Àlex i/o Cris: estudiants de batxillerat (nois o noies)
Dani i/o Toni: camells (homes o dones)
Soler i/o Puig: policies (homes o dones)

Repartiments possibles

Els estudiants de batxillerat, els camells i els policies poden ser homes o dones. Cadascuna d'aquestes parelles es pot reduir a un sol personatge. En funció del repartiment, cal adaptar les concordances de gènere i nombre de les rèpliques i les acotacions. Els repartiments possibles són, doncs, els següents:

14 personatges : 2H/12D, 3H/11D, 4H/10D, 5H/9D, 6H/8D, 7H/7D, 8H/6D
13 personatges : 2H/11D, 3H/10D, 4H/9D, 5H/8D, 6H/7D, 7H/6D
12 personatges : 2H/10D, 3H/9D, 4H/8D, 5H/7D, 6H/6D
11 personatges : 2H/9D, 3H/8D, 4H/7D, 5H/6D

© La Comédiathèque

La botiga del convent de Santa Maria Joana, enmig de les muntanyes del Priorat. En prestatges i expositors hi ha diversos productes monàstics (licors, galetes, melmelades) i articles religiosos (ciris, estampetes, figuretes, llibres). El cèlebre Elixir de Santa Maria Joana ocupa el lloc més visible. La germana Prudència fa números mentre Maria Montserrat, la voluntària que l'ajuda, repassa els prestatges.

Maria Montserrat – Ah… Haurem de demanar més punts de llibre amb la imatge de Santa Maria Joana. Ara es venen com el pa calent…

Prudència – Encara que aconseguíssim multiplicar els pans… A cinquanta cèntims la peça, no serà amb aquests punts de llibre que farem calaix.

Maria Montserrat – Va, germana Prudència, no perdem la fe! *(Pausa.)* Malauradament, no us falta raó… I això que des d'aquest matí gairebé no ha entrat ningú.

Prudència – Fins i tot els feligresos més fidels prefereixen anar al centre comercial a comprar els regals de Nadal.

Maria Montserrat – I tot per comprar coses fetes a la Xina o ves a saber on… En canvi, els nostres productes els fan aquí les germanes. De proximitat, com en diuen ara.

Prudència – Sí, Maria Montserrat… Som les úniques intermediàries entre el Creador i el consumidor.

Maria Montserrat – Ai, els productes monàstics ecològics encara tenen un dèficit d'imatge.

Prudència – I el nostre compte corrent té un dèficit a seques.

Maria Montserrat – Tan greu és la situació?

Prudència – No som aquí per fer beneficis, és clar, però si les vendes continuen baixant, si no hi ha un miracle, haurem d'abaixar la persiana.

Arriben la germana Margarida i Josep Maria, que duu una caixa d'ampolles de licor en un carretó de dues rodes.

Maria Montserrat – Ah, Josep Maria! Bon dia, germana Margarida.

Margarida respon amb un somriure tímid.

Josep Maria – Maria Montserrat, als vostres peus. Bon dia, germana Prudència.

Maria Montserrat – Mare meva! Aquesta caixa té pinta de pesar una barbaritat.

Margarida – Sort que tenim un diable que ens dona un cop de mà.

Maria Montserrat – Un diable? No us referiu pas al nostre abnegat Josep Maria, oi?

Josep Maria – Em preneu el pèl, Maria Montserrat. Ja sabeu prou bé què és un diable. Encara que no tingueu gaire el costum d'estirar-lo per la cua… O n'hauria de dir el mànec?

Maria Montserrat – Ah, sí! Un diable… Un carretó d'aquells que serveixen per traginar caixes. N'he vist algun a la ferreteria del poble. Sembla ben pràctic.

Josep Maria – Què hi farem? No es pot aturar el progrés…

Prudència – Però no sabia que tinguéssim un diable al convent…

Margarida – És un donatiu d'un dels nostres feligresos, en Miquel. Tenia una botiga de queviures i s'acaba de jubilar.

Josep Maria – Per a la meva esquena sí que és un regal del cel. Us hauria donat un cop de mà, però amb aquest principi de ciàtica…

Margarida – Em voleu ajudar, Maria Montserrat?

Maria Montserrat – I tant, germana.

La germana Margarida i Maria Montserrat agafen la caixa i, amb un esforç visible però ben decidides, la treuen del carretó i la deixen a terra.

Maria Montserrat – Uf… Pesa com un burro mort. Què és?

Margarida – La meva producció d'aquesta setmana…

Maria Montserrat agafa una ampolla i n'admira l'etiqueta.

Maria Montserrat – Ah, sí, el famós Elixir de Santa Maria Joana. Se suposa que ens cura pràcticament de tots els mals…

Josep Maria – I ens torna l'empenta dels vint anys…

Margarida – En dubteu?

Maria Montserrat – Estic segura que aquest beuratge té certes virtuts terapèutiques, però… si bé la meva fe és incommovible, us confesso que no crec gaire en l'elixir de l'eterna joventut. Sobretot quan és un licor de quaranta-cinc graus…

Josep Maria – Si em pogués curar la ciàtica…

Prudència – No hi fem broma, Maria Montserrat. Aquest sant licor continua sent el producte estrella del convent. I hi va haver un temps que també era el que més veníem…

Maria Montserrat – És veritat que no n'hem venut gaire des de l'última remesa. No sé ben bé on ficarem tot això…

Prudència – Fa uns anys se'n venien almenys dues ampolles al dia.

Josep Maria – Hauríem de trobar alguna cosa per revifar les vendes, però vaja. No deixa de ser un beuratge medicinal. No en prens cada dia per fer el vermut.

Maria Montserrat – No… Si no és que trobem la manera de rejovenir aquest producte una mica antiquat.

Josep Maria – Un elixir de l'eterna joventut que necessita un tractament de xoc per viure una segona joventut. Reconeguem que és una mica paradoxal…

Maria Montserrat – És el que jo anomeno la paradoxa de la naftalina, Josep Maria. En poses a la roba perquè no se la mengin les arnes, i al final, quan te la poses, ets tu qui fa olor de mort.

Josep Maria – Però, dona, Maria Montserrat, no feu gens d'olor de naftalina. I, si m'ho permeteu, feu molt bona olor.

Maria Montserrat – Gràcies, Josep Maria. Vós sí que sabeu parlar a les dones…

Margarida *(tímidament)* – Potser tinc una idea…

Josep Maria – Per a la naftalina?

Margarida – Per al nostre elixir…

Prudència – Una idea?

Margarida – Encara és aviat per parlar-ne, germana, però hi estic treballant.

Josep Maria – Germana Margarida… M'heu despertat la curiositat…

Margarida *(torbada)* – De moment, si m'ho permeteu, me'n torno a collir herbes per la muntanya.

Se'n va.

Maria Montserrat – Quants misteris…

Josep Maria – Sí, quan se'n va així a voltar pels camps per collir els ingredients del seu elixir, em sembla que veig el druida de l'Astèrix. Un dia l'hauríem de seguir per descobrir el secret de la poció màgica…

Maria Montserrat – Va, Josep Maria… La germana Margarida no s'assembla gens al nostre estimat Panoràmix.

Josep Maria – No ho deia pas per la barba…

Prudència – Au, fills meus, no blasfemeu. Us recordo que devem la recepta d'aquest licor a la fundadora del nostre orde…

Maria Montserrat – Diuen que la va rebre per revelació, en sentir unes veus… Gairebé podem dir que Déu mateix li va xiuxiuejar a cau d'orella la fórmula d'aquest cordial.

Prudència – I la venda d'aquest elixir diví ha permès al convent continuar la seva missió fins avui.

Maria Montserrat mira cap a la porta.

Maria Montserrat – Ah, aquí tenim la mare superiora. No sé qui l'acompanya…

Entren Beatriu, la mare superiora, seguida de la jove germana Agnès.

Beatriu – Bon dia, fills meus.

Prudència – Bon dia, mare.

Beatriu – Fills meus, us presento la germana Agnès, que farà el noviciat al nostre convent.

Prudència – Benvinguda al convent de Santa Maria Joana, germana.

Maria Montserrat – Ens alegra veure que, malgrat la crisi de vocacions, encara hi ha joves disposades a abraçar la vida monàstica.

Josep Maria – Una tradició familiar, potser?

Beatriu – La germana Agnès acaba de graduar-se a Esade.

Prudència – Esade?

Agnès – Una escola de negocis, a Barcelona.

Josep Maria – Ah, sí, no és gaire habitual, aquesta formació. Vull dir, per a una monja. Amb tot l'atur juvenil que hi ha, els titulats de les escoles de negocis no solen acabar en un convent.

Maria Montserrat – Ja ho veieu, tots els camins poden dur a nostre Senyor Jesucrist.

Agnès – Vaig decidir prendre el vel després de veure la Mare de Déu.

Josep Maria – Ah, caram…

Prudència – En un pelegrinatge a Montserrat, potser? Davant de la Moreneta?

Agnès – De fet, va ser al fons d'una aula magna, durant una classe de gestió de la innovació.

Josep Maria – Voleu dir… amb la llum d'un projector o una cosa així?

Beatriu – Quan la Mare de Déu decideix manifestar-se, no ens deixa triar ni el lloc ni el moment.

Prudència – Al capdavall, Déu és a tot arreu. Per què no a les aules d'Esade?

Beatriu – Sigui com sigui, prenguem l'arribada d'aquesta criatura com un senyal que Déu ens envia per encoratjar-nos a continuar la nostra missió…

Maria Montserrat – I tant…

Beatriu – Ateses les seves competències comercials, he encarregat a la germana Agnès que revifi les vendes dels nostres productes monàstics…

Josep Maria – Una idea excel·lent.

Beatriu – La germana Agnès treballarà amb vosaltres. Feu-li cinc cèntims de la gran feina que feu tots aquí, si us plau. I si se li acut alguna manera de millorar-la…

Prudència – Compteu amb nosaltres, mare. Si és la voluntat de Déu, no tenim res contra la gestió de la innovació.

Beatriu – Doncs us la confio… S'acosta Nadal, me'n torno a fer el pessebre. Mentre encara no estigui prohibit de fer-ne un als convents…

Beatriu surt.

Prudència – Bé, doncs… Us explico una mica com funciona tot plegat?

Agnès – Som-hi… En tot cas, és una botiga molt bonica… Una mica clàssica, potser…

Prudència – Com diu la mare superiora, ja ho sabeu, abans que un negoci això és una missió.

Agnès – És clar, germana. Però per complir la missió necessitem recursos, oi?

Prudència – En efecte. La venda dels productes monàstics ens permet pagar les despeses del convent. Però també finançar les obres socials.

Agnès – La mare superiora me n'ha parlat. Lluiteu contra els càrtels de la droga a Colòmbia, oi?

Prudència – Sí, bé… Dins de les nostres modestes possibilitats.

Josep Maria – Sense armes, ni odi ni violència, naturalment.

Maria Montserrat – Financem programes de conreus alternatius i de comerç just a l'Amèrica Llatina perquè els pagesos puguin abandonar el conreu del cascall.

Agnès – Una missió ben noble.

Prudència – Maria Montserrat i Josep Maria són dos dels pocs voluntaris que ens ajuden a dur a terme aquesta tasca.

Maria Montserrat – Només intento fer una mica de servei… I com que encara soc soltera…

Prudència – Per cert, deixaré que Maria Montserrat us ensenyi què tenim a la botiga. Ho coneix molt més bé que jo.

Maria Montserrat – Doncs… Com podeu veure, tenim una gamma de productes molt variada. Els nostres articles estrella són els ciris amb la imatge de Santa Maria Joana i el famós elixir de l'eterna joventut, elaborat, com sabeu, amb herbes de la contrada.

Agnès – Ah, sí, la mare superiora també me n'ha fet cinc cèntims… I de què està fet, exactament, aquest licor?

Prudència – Només la germana Margarida en coneix la recepta, que es transmet de germana a germana des de fa generacions.

Maria Montserrat – Quan la germana herbolària nota que s'acosta la seva fi, just abans de rebre els darrers sagraments, confia el secret a la germana que l'ha de succeir.

Josep Maria – Per sort, als convents rarament es mor de mort violenta.

Agnès – Entesos… Un secret tan ben guardat com el de la Coca-Cola, doncs…

Prudència – Malauradament, l'Elixir de Santa Maria Joana es ven molt menys. És un producte molt tradicional, ja ho sabeu… I les tradicions es perden, per desgràcia.

Josep Maria – Potser en còctels.

Maria Montserrat – Ah, en còctels… Ben mirat, és una idea, oi, germana Agnès?

Agnès examina l'ampolla.

Agnès – Sí… És veritat que aquest aire vintage té un cert encant, però vaja…

Josep Maria – Us en faré tastar. Així us en fareu una idea.

Agafa una ampolla de darrere del taulell i en serveix un gotet que ofereix a Agnès. Ella l'agafa i se'l beu d'un glop, fent una petita ganyota.

Maria Montserrat – I doncs?

Agnès – Ah, sí, és… És curiós. I… això es ven?

Prudència – Cada cop menys, per desgràcia…

Agnès – Us confesso que no m'estranya gaire… Caldria modernitzar la recepta… Renovar la imatge de l'etiqueta… Teniu pàgina web?

Prudència – Voleu dir… del convent?

Agnès – De la botiga, almenys…

Prudència – Doncs… Fins ara no ens havia semblat imprescindible.

Agnès – Com a mínim hauríem de tenir una pàgina de Facebook… En podríem dir… Els Amics de Santa Maria Joana. Què us sembla?

La germana Prudència sembla una mica desconcertada per aquestes idees revolucionàries. Arriba Victòria, una senyora gran, presumida i molt digna, però força atrotinada.

Victòria – Bon dia, bon dia.

Maria Montserrat – Bon dia, Victòria, com us trobeu avui?

Victòria – Ai, ja ho sabeu, a la meva edat… Vinc del confessionari, com cada dijous, després d'anar a la perruqueria… He pensat que passaria a saludar-vos.

Josep Maria – Cada dijous? Tantes coses teniu per confessar, Victòria?

Prudència – Va, Josep Maria…

Victòria – Podria anar-hi només un cop al mes, és clar…

Josep Maria – A confessar-vos?

Victòria – A la perruqueria! Però què voleu que us digui, així m'entretinc…

Maria Montserrat – Potser volíeu aprofitar per fer unes compres de Nadal, Victòria?

Victòria – Doncs…

Maria Montserrat *(en un apart)* – Em sembla que és el moment de fer pràctiques, germana Agnès. Us la deixo…

Agnès – Bon dia, senyora. Us puc ajudar? Buscàveu alguna cosa en concret?

Victòria – Caram, no conec aquesta noieta tan encantadora…

Prudència – És la germana Agnès, Victòria. Farà el noviciat amb nosaltres.

Victòria – Ai, Déu meu… Pobra criatura. Però per què us veniu a enterrar aquí a la vostra edat? Els convents haurien de ser només per a les que ja no tenen ocasió de pecar.

Maria Montserrat – Però, Victòria…

Victòria – I què us ha dut a prendre el vel, Agnès, filleta? Un desengany amorós?

Agnès – Una aparició de la Mare de Déu.

Victòria – Ah, caram… Pobra criatura… Però a la vostra edat més val perdre la virginitat que veure la Verge…

Agnès – Dèieu que no us trobàveu gaire bé, oi? Potser us aniria bé un reconstituent. Suposo que coneixeu el nostre famós elixir de l'eterna joventut?

Victòria – Que n'és, de bufona, aquesta noia…

Agnès agafa una ampolla i la hi ensenya.

Agnès – Mireu, diuen que va bé per a tot.

Victòria – Ah, sí… L'aigua del Carme… Me'n recordo… La meva àvia sempre en tenia una ampolla a l'armari.

Agnès – No, això és el licor de Santa Maria Joana. Segons els nostres clients, l'efecte és molt més potent.

Maria Montserrat – Tampoc no exagerem. No caiguéssim pas en la publicitat enganyosa.

Josep Maria – No us tornarà la joventut, però us ajudarà a suportar les xacres de l'edat, Victòria.

Agnès – Us en poso una ampolla?

Victòria – És que… encara tinc la que em va deixar la meva àvia quan es va morir. Ja ho sabeu, avui dia ningú no beu aquesta mena de coses.

Agnès – No estic segura que la de la vostra àvia encara sigui bona, Victòria. És un elixir miraculós, sí, però té data de caducitat, malgrat tot.

Victòria – Més aviat m'enduré un punt de llibre per al missal. He tornat a perdre el meu… Bé, sobretot és per contribuir a les vostres obres benèfiques…

Maria Montserrat – Sí, i a més surt més barat, oi?

Arriba Miquel, un senyor gran ben vestit, però a qui també pesen els anys.

Miquel – Bon dia a tothom. Germanes.

Josep Maria – Bon dia, Miquel. Veniu de confessar-vos, també?

Miquel – Ah, no, jo vinc del bar. He fet la Primitiva, com cada dijous.

Josep Maria – I ben fet, Miquel. Un raconet al paradís està bé. Un raconet al sol en aquest món tampoc està malament. La sort afavoreix els agosarats! Oi, Maria Montserrat?

Maria Montserrat – No hi entenc gens, en aquests jocs d'atzar. Però em pregunto si són gaire cristians. No diu la Bíblia que et guanyaràs el pa amb la suor del teu front?

Miquel – No patiu, si un dia em toca la Primitiva, no deixaré de fer un donatiu per a les vostres obres, germanes.

Agnès – En aquest cas, pregarem el Senyor perquè la sort us somrigui…

Josep Maria – En tot cas, gràcies pel diable que ja heu donat al convent. M'ha permès estalviar-me mal d'esquena, mentre espero el miracle que em curarà la ciàtica.

Miquel – Bon dia, Victòria. Avui aneu molt elegant.

Victòria, que feia veure que no el veia tot mirant-se'l de reüll, somriu en sentir el compliment i es posa una mica coqueta.

Victòria – Acabo de sortir de la perruqueria…

Miquel – I, si m'ho permeteu, aquest color nou us escau de meravella.

Victòria – Adulador… Però gràcies igualment, Miquel.

Miquel – Sí, és… és molt primaveral… Amb aquests reflexos… taronja.

Victòria *(escandalitzada)* – Taronja, trobeu?

Miquel – No, ben bé taronja no. Ho deia per dir…

Victòria *(a Agnès)* – Trobeu que tinc els cabells taronges, Agnès, filleta?

Agnès – No ho sé, hi ha uns reflexos… blau petroli, no?

Victòria *(horroritzada)* – Blau petroli?

Agnès – Bé… Més aviat blau metal·litzat…

Victòria *(a Josep Maria)* – I vós, què en penseu?

Josep Maria – Blau metal·litzat? Sí, m'agrada… És el color del meu cotxe.

Victòria – Ara mateix torno a la perruqueria. Ja em sentiran!

Agnès – I aquesta ampolla, Victòria? Us la reservo?

Miquel – Què és, això? Ah, el famós Elixir de Santa Maria Joana… No sabia ni que encara existís…

Agnès – Els grans clàssics són eterns…

Victòria – Ai, ja ho sabeu, els elixirs miraculosos… He pres aigua del Carme tota la vida, i mireu-me.

Miquel – Doncs jo trobo que el resultat és espectacular, estimada Victòria!

Victòria – Em fareu enrogir, Miquel…

Miquel – Mireu, aquesta ampolla us la regalo jo.

Victòria – Gràcies, però… No sé si…

Miquel – Em convidareu a fer-ne una copeta amb vós…

Victòria – Per què no?

Maria Montserrat – I ja està. La vostra primera venda.

La germana Prudència dona l'ampolla dins una bosseta a Victòria. Miquel dona un bitllet a Maria Montserrat.

Maria Montserrat – Ja em direu què tal…

Miquel *(agafant la bossa)* – Deixeu, ja la portaré jo. Us acompanyo?

Victòria – De bon grat, Miquel…

Miquel – Aneu molt ben pentinada, us ho asseguro…

Victòria – Ho trobeu, de debò?

Surten. Victòria, emocionada, es deixa la bossa de mà.

Maria Montserrat – Sembla que aquest elixir té almenys el poder d'acostar els cors solitaris…

Josep Maria – Malauradament, em temo que tots dos seran morts abans d'acabar-se l'ampolla…

Prudència li llança una mirada de desaprovació.

Prudència – Però, Josep Maria…

Josep Maria – Ah, no, no volia dir que els efectes secundaris del cordial els escurcessin la vida. Només que, a una copeta al mes, això no us revifarà gaire la facturació…

Agnès – D'aquí ve la necessitat de canviar els mètodes de venda.

Prudència – Canviar… És una paraula que sona una mica estranya dins els murs d'un convent, germana.

Agnès – Les tradicions són importants, és clar… Però si el convent es quedés sense recursos, les nostres obres socials perillarien.

Prudència – Malauradament, és ben cert.

Agnès – Per cert, parlant d'això… Em podríeu explicar una mica més aquestes obres, germana?

Prudència – Bé… En primer lloc hi ha el programa d'ajuda als pagesos de Colòmbia, per lluitar contra l'economia de la droga que corca el país.

Maria Montserrat – Sense oblidar les classes de reforç als estudiants de batxillerat més desfavorits del nostre encantador municipi.

Prudència – Cada any donem unes quantes beques als millors perquè puguin estudiar en condicions en una escola catòlica.

Josep Maria – És tan cara, avui dia, l'educació privada…

Prudència – Ai… Em temo que enguany ja no tindrem recursos per continuar la missió. Si no hi ha un miracle…

Arriba la germana Margarida, entusiasmada, brandant un flascó.

Margarida – Un miracle…? Doncs jo us proposo fer-ne un!

Prudència – Germana Margarida? Tot bé? Sembleu una mica exaltada…

Margarida – He trobat la solució, germana!

Prudència – La solució?

Margarida – Per revifar les vendes del nostre elixir!

Prudència – A propòsit, us presento la germana Agnès. Surt d'Esade i entra al convent.

Margarida – Que Déu us beneeixi, germana.

Prudència – Us escoltem, germana Margarida.

Margarida – He trobat una herba a la muntanya.

Maria Montserrat – Una herba? No és pas això el que falta per aquí, oi?

Margarida – Sí, però es tracta d'una planta que no conec. I que no figura en cap dels llibres de botànica que tenim a la biblioteca del convent.

Josep Maria – Aneu amb compte. Les herbes són com els bolets. També n'hi pot haver de tòxiques.

Margarida – L'he provada en una nova recepta del licor. I el resultat és estupefaent, us ho asseguro.

Agnès – Com que estupefaent?

Margarida – El gust és molt més bo, i els efectes de l'elixir semblen multiplicats per deu.

Josep Maria – Definitivament, cada cop s'assembla més a la recepta de la poció màgica.

Prudència – No ens precipitem, tampoc. La fórmula d'aquest elixir té segles… Modificar-la seria una decisió molt important.

Agnès – Cap problema! Us proposo fer un tast amb la mare superiora.

Prudència – De debò creieu que la podem molestar per això?

Josep Maria – Ella mateixa ens anima a reformar els nostres mètodes!

Agnès – Es pot ser partidària de la missa en llatí sense ser enemiga de les idees noves.

Josep Maria – Quan són bones…

Prudència – Bé… Maria Montserrat, feu el favor d'anar a buscar la mare superiora. És a la capella fent el pessebre…

Maria Montserrat – Entesos, germana.

Maria Montserrat surt.

Prudència – Com ho farem?

Margarida – He preparat un flasconet del meu nou elixir.

Josep Maria – Un flascó… Això ja és pura bruixeria… Bé, no patiu. Avui dia ja no es cremen les bruixes.

Prudència – Ja ho deia jo, que es perden les tradicions…

Agnès – Podríem fer un tast a cegues.

Prudència – Però, germana Agnès… No farem pas jugar la mare superiora a la gallineta cega…

Agnès – No, és clar… Només cal posar l'elixir antic i el nou en dos gots sense identificar perquè cadascú pugui triar el que prefereix amb tota objectivitat.

Josep Maria – Una idea excel·lent, oi? I que guanyi el millor!

Ho preparen tot per al tast.

Prudència – Tot i així… No estic segura que tot això sigui gaire catòlic…

Miquel i Victòria tornen.

Victòria – No sé on tenia el cap, m'he deixat la bossa de mà…

Miquel – L'elixir encara no ha tingut temps de fer efecte. Jo també perdo la memòria, de vegades.

Margarida – Ah, Miquel, Victòria… Ens veniu com anell al dit. Buscàvem conillets d'Índies.

Miquel – Conillets d'Índies?

Prudència *(a Margarida)* – Esteu segura que és del tot inofensiu, almenys?

Margarida – No patiu. L'he provat jo mateixa. I mireu el resultat!

Prudència se la mira i no sembla gaire més tranquil·la. La mare superiora arriba amb Maria Montserrat.

Beatriu – Bé, doncs, a veure això, fills meus…

Margarida – Us faré tastar a tots una primera mostra. Sense dir-vos si és la fórmula nova o l'antiga.

Maria Montserrat – Bé…

Margarida serveix una primera ronda sense que els altres vegin de quina ampolla surt. Dona un gotet a cadascú. Després d'un moment de vacil·lació, tots tasten el licor en un silenci religiós.

Josep Maria – Sí…

Prudència – És la recepta tradicional, oi?

Maria Montserrat – No és dolent, però…

Victòria – És un licor que reconforta.

Miquel – Encara té un regust una mica medicinal…

Beatriu – Sí… És l'Elixir de Santa Maria Joana, vaja.

Margarida, sense dir ni piu, els serveix una segona ronda. El mateix ritual, però ara les cares expressen més satisfacció.

Maria Montserrat – Ah, sí…

Josep Maria – No fa tant l'efecte de beure un medicament.

Beatriu – Sí, és curiós.

Miquel – No està gens malament…

Prudència – Jo hi trobo un gust de poma.

Margarida – N'hi ha…

Beatriu – Però cal també que aquest elixir sigui tan beneficiós com l'anterior.

Margarida – Només hi he afegit aquest petit toc de…

Victòria – En tornaria a tastar, per estar-ne segura.

Margarida – Només me'n queda per omplir un got.

Beatriu – Ah, sí, és…

Passa el got a Prudència.

Prudència – És del bo.

Passa el got a Josep Maria.

Josep Maria – Sí, de seguida notes una sensació de benestar…

Es queda el got a la mà amb cara d'encantat.

Maria Montserrat – Feu-lo córrer, Maria Josep.

Josep Maria – Jo soc Josep Maria. Però és veritat que tinc el cap una mica capgirat…

L'ambient es relaxa.

Agnès – Sí… Estupefaent, aquesta és la paraula… Em sembla que he tornat a veure la Mare de Déu…

Prudència – Altre cop?

Margarida – Però on?

Agnès – Aquí, al fons del got.

Miquel – Ah, sí… Jo també hi veig la Verge, de vegades, al fons d'un got…

Victòria – Al bar?

Miquel – Més aviat al restaurant japonès. Quan arriba el gotet de sake…

Maria Montserrat – Però, Miquel…

Tots menys les monges esclaten a riure.

Beatriu – Val més que donem el tast per acabat…

Prudència – Sí, no sé què em passa… Em sembla que jo també tinc visions.

Victòria treu un mirall de la bossa i s'hi mira.

Victòria – De quin color em veieu els cabells, ara?

Miquel – Diria que… rosa.

Victòria – Ja m'ho semblava.

Beatriu – És veritat que relaxa molt… No m'havia sentit tan bé des que… Anava a dir una bestiesa…

Maria Montserrat – Em sembla que hem abusat una mica d'aquest elixir meravellós.

Margarida – Té trenta-vuit graus, al capdavall.

Miquel – Us queda una mica d'aquesta poció màgica, germana?

Margarida – No, ni una gota.

Prudència – En aquest cas, em sembla que val més que ens n'anem a dormir.

Agnès – Abans de vespres, germana?

Beatriu – No pensàveu pas anar a ballar, suposo?

Prudència – Ja aprendreu que en un convent ens ajoquem amb les gallines.

Agnès – Les gallines?

Miquel – A la pregunta de què va ser primer, si l'ou o la gallina, jo responc: la gallina, que és la que filosofa.

Margarida – No he entès res…

Agnès – I del tast, doncs, què decidim?

Beatriu – No ho sé ben bé… Ja no tinc les idees gaire clares…

Margarida – Potser ho podríem votar?

Prudència – Em sembla més assenyat prendre'ns una estona per reflexionar.

Maria Montserrat – La nit és bona consellera.

Beatriu – Teniu raó… Deixem la decisió pendent. Demà ho veurem més clar.

Josep Maria – Us acompanyo, Montserrat Maria?

Maria Montserrat – Jo soc Maria Montserrat…

Riuen com uns babaus. Tothom es dirigeix cap a la sortida fent tentines. Beatriu ensopega.

Prudència – Compte amb el graó, mare…

Margarida – Hi ha un graó?

Maria Montserrat – Fins ara no n'hi havia cap…

Beatriu – Quin nou prodigi és aquest?

Surten.

Fosc

Maria Montserrat entra a la botiga acompanyada de Josep Maria. Es gira per mirar el llindar de la porta.

Maria Montserrat – Ah, no, doncs no hi ha cap graó…

Josep Maria fa un cop d'ull a l'estança buida.

Josep Maria – És curiós, normalment la germana Prudència ja és aquí.

Maria Montserrat – Es veu que les nostres estimades germanes s'han adormit… No he sentit tocar a matines.

Josep Maria – És que dormíeu com un tronc…

Maria Montserrat – Però… com ho sabeu, Josep Maria?

Josep Maria – Us en recordeu, almenys, que ahir al vespre us vaig acompanyar a casa?

Maria Montserrat – Ah, sí, potser… Hi havia una boira… És estrany en aquesta època de l'any… Hi havia boira fins i tot dins de casa… O sigui que em vau acompanyar. *(Una mica inquieta.)* I després?

Josep Maria – Semblàveu molt cansada. Us vaig acompanyar fins a l'habitació. No podíeu pujar les escales tota sola…

Maria Montserrat – No em digueu que…

Josep Maria – Soc un cavaller, Maria Montserrat… I creieu-me, pel que fa a la nit passada, gairebé podem parlar d'heroisme. No volíeu deixar-me marxar. Us en recordeu?

Maria Montserrat – No…

Josep Maria – Sí, semblàveu una mica emboirada. No em vaig voler aprofitar de la situació. Però em deixeu tenir alguna esperança?

Maria Montserrat – Déu meu…

Arriba la germana Prudència, amb l'hàbit una mica desendreçat i un cert aire de culpabilitat.

Prudència – Perdoneu, és el primer cop que em passa. No he sentit la campana…

Maria Montserrat – Em sembla que ahir al vespre ens vam passar tots una mica, oi?

Josep Maria – Sí, és curiós. Tinc la sensació de tenir ressaca, però sense mal de cap. Es veu que aquest elixir sí que té alguna cosa de miraculós…

La germana Agnès i la germana Margarida arriben amb una caixa d'ampolles.

Margarida – Aquesta nit n'he fet unes quantes ampolles més, amb l'ajuda de la germana Agnès.

Agnès – Estic segura que farà furor. Les vendes es dispararan!

Prudència – Us recordo, germana, que la mare superiora encara no ha concedit l'autorització de comercialització.

Arriba la mare superiora.

Beatriu – Bon dia, fills meus. Perdoneu això d'aquest matí. No m'he despertat ni per tocar les campanes ni per tocar-vos el crostó.

Margarida – En tot cas, la nova fórmula de l'elixir té indiscutiblement virtuts soporíferes.

Beatriu – És veritat que he dormit com una soca… Però vaja… Els efectes secundaris d'aquest cordial semblen una mica incontrolables.

Margarida – Potser la dosi era una mica forta…

Prudència – Què en penseu, mare?

Beatriu – No ho sé ben bé…

Prudència – Però cal prendre una decisió.

Beatriu – Maria Montserrat? Què hi dieu?

Maria Montserrat – No es pot negar que el nou elixir té propietats estupefaents. Però un poder tranquil·litzant, combinat amb un efecte desinhibidor… Pot ser un còctel explosiu.

Prudència – I si hagués estat el mateix dimoni qui ens hagués posat aquesta herba malèfica al camí?

Beatriu – Voleu dir… com la serp del jardí de l'Edèn que va temptar Eva amb el fruit prohibit?

Prudència – Insisteixo que jo hi trobo un gust de poma…

Moment de reflexió.

Beatriu – Teniu raó… Germanes meves, el millor és enemic del bo. I l'infern és empedrat de bones intencions. Val més oblidar aquestes perilloses pretensions reformistes i atenir-nos a la fórmula tradicional de l'elixir, revelada a Santa Maria Joana per la mateixa Mare de Déu.

Margarida *(dissimulant malament la decepció)* – Sí, mare…

Beatriu s'adona de la caixa que ha portat Margarida.

Beatriu – Què és això?

Margarida – Per si de cas, n'havia preparat unes quantes ampolles, però en faré un acte de fe i les cremaré totes, us ho juro.

Beatriu – Bé, doncs queda tancat l'assumpte.

Beatriu es disposa a marxar.

Agnès – Tot i així… És una llàstima no donar una oportunitat al producte…

Beatriu – Com dieu, germana?

Agnès – Només parlem d'un cordial monàstic, al capdavall. No pas de la cocaïna del càrtel de Medellín.

Beatriu – Que poseu en qüestió la meva decisió?

Agnès – Només dic que… per a qualsevol institució és un signe de feblesa no ser capaç de reformar-se.

Beatriu – Estimada criatura, sapigueu que és propi de l'Església no ser capaç de reformar-se…

Prudència – Aquesta aversió a la Reforma de vegades ens ha portat a algun excés, com els actes de fe de la Inquisició, però també ens ha permès conservar fins avui les nostres estimades tradicions.

Josep Maria – Unes tradicions que ens enveja tot el món.

Sona el telèfon.

Agnès – Teniu telèfon?

Prudència – Home, i tant…

Prudència contesta.

Prudència – Santa Maria Joana, digueu? No, dic Santa Maria Joana perquè heu trucat al convent que duu aquest nom, però jo no em dic Maria Joana i encara no m'han beatificat… La tresorera? Sí, soc jo. Ah, sí…? No… Això sí que és greu. Ho entenc. Sí, deu ser un petit malentès. D'acord, me n'ocupo ara mateix. Gràcies per trucar. Sí, sí, us ho prometo. Que Déu beneeixi CaixaBank.

Beatriu – Algun problema?

Prudència – Era el banc… Ens han retornat un xec…

Beatriu – Quin xec?

Prudència – El que havíem fet per pagar els estudis del jove Lamine. Perquè pugui fer el batxillerat en un centre catòlic, al col·legi de la Mare de Déu del Carme.

Maria Montserrat – Té molt de talent, però l'han expulsat de tots els instituts públics de la comarca.

Agnès – Si no acaba el batxillerat, un altre que acabarà de camell.

Josep Maria – O encara pitjor, de futbolista.

Beatriu – Bé, doncs… Hem de posar diners al compte.

Prudència – Però amb quins diners, mare Beatriu?

Beatriu – No podríem demanar… un petit préstec?

Prudència – És totalment contrari als principis del nostre orde, mare. D'altra banda, ja n'hem demanat dos, i em temo que CaixaBank no ens en concedirà un tercer…

Agnès – Ja ho veieu, és urgent redreçar els comptes de la botiga.

Prudència – Malauradament, no li falta raó, a la nostra estimada germana…

Arriben Miquel i Victòria, molt més en forma que el dia abans.

Miquel – Bon dia!

Victòria – Tothom bé?

Maria Montserrat – A vosaltres sí que se us veu bé, en tot cas…

Miquel – Ah, sí, estem en plena forma, oi, Victòria?

Victòria – Feia anys que no em trobava tan bé. I sabeu què?

Prudència – Què?

Victòria – Em fa l'efecte que el vostre elixir miraculós hi té molt a veure.

Miquel – Sí, jo també n'estic absolutament convençut.

Victòria – He dormit com un tronc i ja no em fa mal res. Bé, gairebé…

Miquel – I em sembla que també va bé per als ànims! Estem contents com unes pasqües! Oi, Victòria?

Victòria – Sigui com sigui, us en comprarem unes quantes ampolles més.

Maria Montserrat – Molt bé…

Agafa dues ampolles d'un prestatge.

Victòria – Ah, no, però no pas d'aquest. Del nou!

Prudència – És que… *(Amb to publicitari.)* I si us donés dues ampolles del licor de sempre pel preu d'una?

Victòria – De cap manera! Preferim la fórmula nova.

Agnès – Ja ho veieu, mare… Em sembla que valdria la pena de…

Beatriu sembla dubtar i finalment es decideix.

Beatriu – Doneu-los una ampolla del vostre nou elixir… Ja que n'heu preparat unes quantes… Seria una llàstima llençar-les…

Margarida – Sí, mare.

Miquel – Només una? No en podem tenir dues?

Agnès els allarga una ampolla.

Margarida – Tot just hem començat a elaborar-ne. Fins a nova ordre, una ampolla per cada dues persones.

Victòria – Això em recorda les cartilles de racionament de la postguerra…

Miquel – Vau conèixer les cartilles de racionament, Victòria?

Victòria – No, és clar, soc massa jove. M'ho va explicar la mare…

Agnès – De moment té el mateix preu que la fórmula antiga. Però us adverteixo que segurament s'apujarà una mica.

Miquel – Tant se val el preu del flascó, mentre tinguem l'embriaguesa… De moment ens endurem aquesta ampolla. I ja ens reservareu una caixa quan en tingueu més.

Allarga un bitllet.

Victòria – Gràcies, i… bon Nadal a tothom!

Maria Montserrat – Consumiu-lo amb moderació, això sí…

Miquel i Victòria marxen rient com dos escolars. Beatriu es gira cap a Margarida i Agnès, que somriuen d'orella a orella.

Beatriu – Però només és una prova…

Margarida *(recuperant la serietat)* – Sí, mare…

Beatriu se'n va.

Margarida – Tot i així, en faré unes quantes ampolles més per no quedar-nos sense existències en cas que la prova sigui un èxit.

Prudència – No us engresqueu tan de pressa. De moment només hi ha dos clients.

Margarida i Agnès posen les ampolles noves al prestatge.

Maria Montserrat – Germana Margarida?

Margarida – Sí?

Maria Montserrat – Sé que la recepta d'aquest nou licor també ha de ser secreta, però almenys és legal?

Margarida – Legal?

Maria Montserrat – Vull dir… No com l'absenta, en altres temps, per exemple…

Margarida – A mi em preocupa més saber si trobaré prou plantes per continuar elaborant-lo.

Josep Maria – Potser les hauríeu de començar a conrear…

Margarida – Sí, per què no…

Agnès – Fan bona parella, en Miquel i la Victòria. Són casats?

Josep Maria – Encara no. Però ja són vidus tots dos. És un bon començament.

Arriben Àlex i Cris, dos joves amb aspecte de rapers. Poden ser indistintament nois o noies. Segons les necessitats del repartiment, Àlex i Cris també poden ser un sol personatge (un mateix intèrpret assumeix tots dos diàlegs). Tots els presents se sorprenen, poc acostumats a aquesta mena de clientela.

Maria Montserrat – Benvinguts, fills meus *(o benvingut, fill meu)*! Aquí sou a casa vostra. És la casa del Bon Déu…

Àlex – Gràcies…

Àlex i Cris fan un tomb pels prestatges.

Maria Montserrat – Busqueu alguna cosa en concret?

Josep Maria – Ja sabeu que a la vostra edat no és estrany fer-se preguntes sobre el sentit de la vida. L'amor. La sexualitat.

Àlex i Cris li adrecen una mirada incrèdula.

Maria Montserrat – La religió, i en particular la religió catòlica, pot ser una resposta entre moltes altres a aquestes preguntes tan naturals.

Josep Maria – Si voleu, us puc recomanar un parell de llibres. Tenim una secció especialitzada.

Àlex – De fet, és la meva àvia que…

Prudència – La vostra àvia?

Àlex – La Victòria.

Maria Montserrat – Ah, sí!

Cris – M'ha parlat d'un xarop que veníeu aquí.

Josep Maria – De debò?

Àlex – Bé, més aviat una mena de poció. Me n'ha descrit els efectes, i…

Agnès – Us n'adoneu? El boca-orella ja funciona!

Prudència – Però no ho entenc. La vostra àvia acaba de marxar, ja se n'ha endut una ampolla. No cal pas que n'hi compreu una altra…

Àlex – De fet, és més aviat per a mi. Em sembla que m'estic refredant i…

Maria Montserrat – Un refredat? Mira que bé…

Cris – Jo també tusso una mica. No sé qui m'ho ha encomanat.

Cris fa veure que tus.

Josep Maria – Una malaltia de transmissió oral.

Àlex – Diuen que aquest licor vostre va bé per a tot.

Maria Montserrat – Sí, bé…

Prudència – Ah, no, però porta alcohol, al capdavall…

La germana Margarida treu una ampolla de la caixa.

Margarida – He previst una versió sense alcohol per a les criatures…

Prudència – Caram… Penseu en tot, de debò…

Àlex – Gràcies, germana, em salveu la vida…

Agnès – Us embolico? Vull dir, us l'embolico?

Àlex – Eh, no, gràcies, no cal.

Agnès – Tingueu, la vostra ampolla.

Àlex allarga un bitllet a Agnès.

Àlex – Gràcies… Segur que m'anirà bé…

Agnès – Aquí sempre sereu benvinguts.

Àlex – Ja em trobo molt més bé…

Cris – Bé, doncs… Gràcies i… fins aviat, potser…

Maria Montserrat – Això mateix… Records a casa…

Àlex i Cris marxen amb l'ampolla.

Josep Maria – A falta de virtuts terapèutiques demostrades científicament, si aquest licor sense alcohol pot fer tornar la nova generació a la fe…

Maria Montserrat – És un altre miracle de Santa Maria Joana.

Arriben Soler i Puig, amb pinta de policies de paisà. Com els joves que acaben de marxar, Soler i Puig poden ser homes o dones. També es poden reduir a un sol personatge.

Prudència – Definitivament, el negoci torna a rutllar.

Soler i Puig fan un tomb pels prestatges.

Puig – Són boniques, aquestes espelmes. Per regalar per Nadal…

Prudència – Són ciris, amb la imatge de la fundadora del convent, Santa Maria Joana.

Soler – Santa Maria Joana? Ah, sí?

Maria Montserrat – Són per regalar?

Soler li ensenya el carnet dels Mossos d'Esquadra.

Soler – Inspector Soler, dels Mossos d'Esquadra.

Prudència – Tothom és benvingut a la casa del Senyor. Fins i tot els policies…

Puig – Bon dia, germanes.

Josep Maria – M'imagino que en el vostre ofici també us cal molt el suport de la fe. Sobretot en els temps convulsos que vivim.

Prudència – Som aquí per escoltar-vos, inspector.

Soler – De fet, he vingut a fer-vos unes preguntes. Gairebé diria que a confessar-vos.

Maria Montserrat – Ah, caram…

Puig – Sospitem que hi ha una plantació clandestina de marihuana per les muntanyes dels voltants.

Prudència – De marihuana?

Agnès – És una planta de la qual s'obté l'haixix, germana…

Prudència – Mare de Déu del cel…

Soler – Això comença a semblar Colòmbia, sabeu? Cadascú amb la seva plantació ecològica. Si continuem així, ho haurem de bombardejar tot amb napalm, com fan els americans allà.

Josep Maria – Primer cal saber on és el camp. M'imagino que aquests jardiners aficionats procuren ser discrets.

Puig – I precisament per això hem vingut. Com que les germanes coneixen bé la muntanya, hem pensat que potser ens podríeu ajudar.

Prudència – Ajudar-vos?

Soler – Potser heu vist alguna cosa fora del normal pels voltants.

Prudència – És que… Droga? No sabem ni quina pinta fa.

Puig posa una fotografia davant dels nassos de Prudència.

Puig – Aquí teniu la foto d'una planta de marihuana. Ja us ben asseguro que no és una planta que creixi espontàniament per la zona.

Prudència mira la foto amb aire escèptic.

Prudència – Si algú us pot informar, és la germana Margarida. Passa moltes hores a la muntanya collint herbes.

Soler mostra la foto a la germana Margarida. Ella mira la imatge i se li glaça la cara.

Soler – I doncs, germana? Reconeixeu aquest retrat robot? Preneu-vos el temps que calgui i mireu-vos-el bé. Us recordo que és una planta en recerca i captura.

Margarida es queda sense paraules. Torna Beatriu.

Puig – Tot bé, germana?

Prudència – Sí, sí, està molt bé… És només que… Me n'havia oblidat del tot… La germana Margarida és muda…

Puig – Muda? Ah, sí?

Beatriu – Ha fet vot de silenci.

Prudència – Això mateix…

Soler – Ho entenc… A nosaltres també ens toca tractar sovint amb gent que ha fet vot de silenci… De tota manera, us deixo la fotografia, per si recupera miraculosament la parla…

La mare Beatriu agafa la foto.

Beatriu – Soc la mare superiora d'aquest convent. Demanarem a la germana Margarida que us respongui per escrit.

Soler – Molt bé, mare… I si teniu alguna informació interessant, truqueu a la comissaria, d'acord?

Beatriu – No en tingueu cap dubte. L'Església sempre ha estat amiga de la policia, amb tots els governs.

Puig agafa una ampolla del licor nou.

Puig – De què està fet, aquest licor?

Prudència – De diverses plantes medicinals de la comarca. Les germanes del convent que s'encarreguen de destil·lar aquest elixir tan preuat en guarden el secret des de fa segles.

Maria Montserrat – Per això mateix la germana Margarida ha fet vot de silenci. És l'única que coneix la fórmula de l'Elixir de Santa Maria Joana.

Soler – Entesos… En el nostre argot d'això en diem l'omertà…

Puig – Us en compraré una ampolla. Al capdavall, no em pot fer cap mal.

Beatriu li pren l'ampolla amb vivesa.

Beatriu – Ho sento, aquestes ja estan reservades.

Puig – Totes?

Agnès – S'acosta Nadal… I els nostres fidels estan molt enganxats als nostres productes…

Maria Montserrat – Agafeu més aviat un ciri.

Li posa un ciri a la mà.

Puig – Doncs un ciri… Quant us dec?

Maria Montserrat – És un obsequi de la casa.

Beatriu – Que Déu beneeixi els Mossos.

Soler – Gràcies, mare. I perdoneu que hàgim torbat un moment la serenor del convent. És un lloc que dona molta pau, de debò. La veritat és que us envejo.

Beatriu – De debò?

Soler – Ja sabeu, en el nostre ofici en veiem de tots colors… No em faria res acabar els meus dies en un monestir, lluny de tanta violència i de tants tràfics. Envoltat de cares amables, honrades i reconfortants…

Beatriu – En aquest cas primer haureu de renunciar a totes les temptacions del món que ens envolta, inspector.

Soler – Sí… Segurament és això el que m'impedeix dedicar-me a la vida monàstica.

Prudència – Bon Nadal, inspector.

Puig – Fins ben aviat, germana.

Soler i Puig se'n van. Silenci incòmode.

Beatriu – Germana Margarida… No em digueu que heu posat marihuana al licor de Santa Maria Joana!

Margarida – Us ho juro davant de Déu, mare. No tenia ni idea que allò fos droga.

Prudència – És una abominació. Fins i tot hem hagut de mentir a la policia.

Agnès – Per omissió, germana. Només per omissió…

Maria Montserrat – Ara entenc els efectes estupefaents d'aquest elixir… Ahir al vespre jo mateixa estava posseïda pel dimoni.

Josep Maria – Posseïda pel dimoni? No ho dieu pas per mi, espero…

Agnès – I ara què fem?

Beatriu – Com que què fem? Ho aturem tot, naturalment!

Josep Maria – És veritat que Jesús no va dir: Preneu i fumeu-ne tots!

Agnès – Però sí que va dir: Preneu i beveu-ne tots… I aquí parlem d'un licor.

Maria Montserrat – És veritat que, al capdavall, a missa bevem vi, però vaja… Només està fet de raïm. No de resina de cànnabis.

Prudència – Sacrilegi… Què hi dieu, mare?

Beatriu – Destruïm amb el foc aquest elixir diabòlic.

Margarida – És clar…

Prudència – No convertirem aquest convent sagrat en un laboratori clandestí.

Agnès – Evidentment… D'altra banda…

Beatriu – Què més?

Agnès – Ho podríem considerar un senyal que ens envia Déu.

Beatriu – No em digueu que heu tornat a veure la Mare de Déu? Deixeu el licor, germana…

Margarida – Un senyal, dieu?

Agnès – Santa Maria Joana, marihuana… Reconeixeu que la coincidència fa pensar.

Beatriu – Què voleu dir?

Agnès – El convent està a la vora de la fallida…

Beatriu – És droga!

Agnès – Una droga tova, mare. No va dir Marx que la religió és l'opi del poble?

Beatriu – No crec pas que ho digués per animar la gent a anar més a missa.

Prudència – Sapigueu, d'altra banda, germana, que a la casa de Déu citem més sovint la Bíblia que El capital.

Agnès – Em penso que Santa Maria Joana ens ha volgut donar un cop de mà.

Prudència – Lluitar contra el conreu del cascall a Colòmbia conreant marihuana a casa nostra? Això ja seria el súmmum!

Agnès – En podríem dir relocalitzar la producció.

Prudència – Esperem la vostra decisió, mare Beatriu.

Beatriu – Us confesso que ja no sé què pensar. Des que em vau fer beure aquell beuratge, no tinc les idees gaire clares…

Margarida *(senyant-se)* – Jesús, Maria i Josep…

Beatriu – Maria Montserrat, vós que sempre doneu bons consells…

Maria Montserrat – A aquestes altures, em sembla inútil precipitar-nos… Prenem-nos almenys un temps per reflexionar… Mentre esperem que s'esvaeixin els efectes d'aquest licor satànic…

Beatriu – Me'n vaig ara mateix a pregar al Senyor. A veure si em vol il·luminar…

Beatriu se'n va. Tornen Miquel i Victòria. S'han canviat de roba i ara van vestits d'una manera molt més informal, molt més primaveral, com si se n'anessin de vacances.

Miquel – Us he d'anunciar una gran notícia.

Josep Maria – Us ha tocat la Primitiva?

Miquel – Millor encara. Ens casem!

Maria Montserrat – Però és meravellós…

Victòria – Sí. No sé què ens passa. Des de fa unes hores tinc la sensació de començar una nova vida.

Miquel – Em penso que és l'efecte d'aquest elixir miraculós. Per cert, si en teniu de reserva, us en compraré dues o tres caixes.

Prudència – Dues o tres caixes?

Victòria – L'hem fet tastar als amics del casal d'avis i ha estat una bogeria.

Miquel – Una passada. Tothom vol la seva ampolla per Nadal.

Margarida – És que… Hem deixat d'elaborar-lo.

Miquel – Heu deixat d'elaborar-lo? Però per què?

Margarida – Bé… Sembla que aquest licor no ofereix prou garanties sanitàries…

Victòria – Garanties sanitàries?

Miquel – Però mireu-nos! Estem frescos com una rosa!

Margarida – Encara no n'estem segures, però…

Maria Montserrat – Cal ser prudents. Podria tenir efectes perjudicials a llarg termini.

Miquel – Ja ho sabeu, el llarg termini, per a nosaltres… per força ha de ser perjudicial.

Victòria – El que sabem és que ara mateix ens fa bé.

Miquel – Al casal en diuen el licor del riure!

Margarida – No pot ser! El licor del riure?

Margarida es posa a riure sorollosament, però s'atura quan veu que tots els altres la miren.

Josep Maria – No patiu, va caure a la marmita de la poció màgica quan era petita…

Victòria – Ah, no, però tindran un gran disgust. Un gran disgust.

Miquel – A tots ens feia il·lusió fer-ne una copeta junts per celebrar l'any nou.

Victòria – Per què negueu aquest modest consol a uns vells al final de la vida?

Miquel – Uns pobres vells que, quan celebren l'any nou, mai no saben si el veuran acabar.

Totes les mirades es giren cap a Prudència.

Prudència – Doneu-los una ampolla perquè deixin de fer comèdia. Però és l'última. I ni una paraula a la mare superiora…

Margarida els dona una ampolla. Miquel i Victòria estan al setè cel.

Victòria – Gràcies, germana.

Miquel – Que Déu us ho pagui.

Agnès – Mentre esperem que ens ho pagui Déu, passeu per caixa.

Miquel posa un bitllet a la mà d'Agnès.

Agnès – Però és molt més del que val!

Miquel – Serà per a les vostres obres benèfiques.

Victòria – Bon Nadal!

Miquel i Victòria se'n van. Silenci incòmode.

Josep Maria – D'altra banda, encara no s'ha demostrat la toxicitat d'aquest licor.

Maria Montserrat – Doncs, si els pot fer bé…

Agnès – Fins i tot té usos terapèutics, sabeu.

Margarida – Quins usos?

Agnès – Per als malalts de càncer en fase terminal, per exemple.

Prudència – En Miquel i la Victòria no estan en fase terminal! Es volen casar…

Maria Montserrat – Potser sota els efectes de la droga, per cert. Imagineu-vos que, un cop passats els efectes, s'adonin que han fet una bogeria!

Josep Maria – No pas tothom qui es casa ho fa sota els efectes de la droga. Tot i que jo exigiria un control d'alcoholèmia abans de cada casament.

Prudència – Bé… Diguem que ens desfem de les existències que ja ha elaborat la germana Margarida. Si almenys ens permet redreçar una mica els comptes…

Agnès – És la veu de la raó, germana…

Prudència – D'això no n'estic tan segura… Però després tornem a la fórmula antiga.

Margarida – Promès.

Maria Montserrat – Encara queda una pregunta.

Josep Maria – Quina?

Maria Montserrat – Algú ha plantat aquest camp, oi?

Prudència – Sí, és justament el que deien els Mossos.

Maria Montserrat – A aquests pagesos clandestins no els deu fer gaire gràcia que els hàgim robat la collita…

Agnès – D'altra banda, no deixa de ser droga.

Josep Maria – I què?

Agnès – Robar droga a uns camells… No és una bona acció?

Maria Montserrat – No quan la robes amb la intenció de revendre-la pel teu compte.

Agnès – Però nosaltres la revenem per compte de Déu.

Margarida – En definitiva, seríem com Robin Hood, que robava als pobres per donar als rics. *(Tots se la miren amb cara d'escepticisme.)* Me'n torno a la destil·leria, he de vigilar l'alambí…

Margarida surt. Entren Dani i Toni, dos camells de poca volada, homes o dones, que també es poden reduir a un sol personatge.

Maria Montserrat – Definitivament, avui això no para…

Agnès – Us puc ajudar?

Dani li posa un suposat brot de cànnabis davant dels nassos.

Dani – Què diries que és això? Herbes per a la ratafia?

Prudència – Ah, vosaltres també sou de la policia… Els vostres companys han passat fa un moment.

Toni – Jo no soc pas poli, no.

Agnès – Doncs què feu amb aquest brot d'herba? Sabeu que està prohibit…

Dani – Em dedico a conrear paradisos artificials i no m'agrada gens la gent que va pel món segant collites alienes…

Maria Montserrat – Ah, sí…

Dani – No en sabríeu pas res, per casualitat?

Prudència – Però què us fa pensar que…?

Dani li posa el brot d'herba davant dels nassos.

Toni – Perquè hem trobat aquest brot just davant del cobert, on teniu l'alambí…

Prudència – Però què us heu pensat! Aquest convent és un lloc sagrat.

Dani – Sagrat? Destil·leu marihuana robada a uns pagesos honrats i em doneu lliçons de moral?

Maria Montserrat – Només ha estat un petit malentès…

Prudència – La germana Margarida ha confós aquesta mala herba amb pixallits.

Toni – Ah, sí? Ja us faré criar malves… o marihuana, si ho preferiu.

Josep Maria – Ens sap molt de greu, us ho asseguro. Però entre gent de bé segur que trobarem un acord satisfactori per a tothom, oi? No som pas uns salvatges, al capdavall…

Agnès – A més, no sabíem que el camp fos d'algú.

Prudència – El fet és que la policia mira de localitzar la plantació clandestina, i l'acabarà trobant.

Toni – Els heu dit on és?

Prudència – Encara no…

Dani s'asserena una mica.

Dani – Potser sí que ens podem entendre. Al cap i a la fi, ens dediquem més o menys al mateix…

Prudència – Al mateix?

Toni – Nosaltres també procurem escampar felicitat al nostre voltant…

Maria Montserrat – I què proposeu?

Dani – Un hort compartit?

Josep Maria – I m'imagino que quan dieu un hort compartit… no penseu pas a plantar-hi enciams?

Toni – Vosaltres feu vot de silenci, nosaltres ens ocupem del conreu i us deixem una part de la collita.

Agnès – Quina part?

Dani – Un deu per cent.

Agnès – Sembla raonable, oi? El delme. Un deu per cent. És el que els serfs devien a l'Església a l'edat mitjana per finançar les seves obres benèfiques.

Prudència – Però els pagesos, a l'edat mitjana, no conreaven haixix.

Agnès – No és pas transgènic, almenys?

Toni – És libanès. Cent per cent ecològic.

Prudència *(senyant-se)* – Senyor Déu meu…

Dani – És clar que, si ens poguéssiu trobar un lloc més discret…

Maria Montserrat – Per a què?

Toni – Per conrear el nostre petit paradís artificial! Una mena d'hort monàstic… o un hort de rector.

Agnès – Un claustre, us aniria bé?

Dani – Que no hi hagi massa ombra, això sí. Aquestes plantes necessiten molt de sol.

Prudència *(aclaparada)* – Ens ho pensarem… Compreneu que una decisió com aquesta…

Toni – I que no se us acudeixi trucar a la policia.

Agnès – No patiu, estem obligades pel secret de confessió.

Dani – Ara bé, us he de fer una pregunta.

Prudència – Sí?

Dani – Què coi en feu, de tanta herba?

Prudència – Ha estat un error, ja us ho dic…

Agnès – Licor. En fem licor.

Toni agafa una ampolla i se la mira.

Toni – Elixir de Santa Maria Joana…

Dani – Ara sí que… Em trec el barret.

Toni – Sabeu que això podria tenir molta sortida a l'estranger?

Agnès – No és cap bestiesa… No tan sols el convent podria eixugar el petit dèficit del banc, sinó que contribuiríem a millorar la balança comercial de Catalunya!

Prudència – Ja sé que heu estudiat a Esade, germana Agnès, però el nostre convent no és ni una start-up ni un coffee shop.

Maria Montserrat – I us recordo que la llei prohibeix el tràfic de marihuana i el seu conreu amb aquesta finalitat.

Josep Maria – De moment, si més no…

Tornen Miquel i Victòria.

Dani – Bé, us deixo… Veig que teniu clients… Penseu en la nostra proposta.

Dani i Toni se'n van.

Prudència – Ni una paraula a la mare superiora, la mataríem… Ni a la policia, naturalment. *(Amb un to inquietant.)* Això ho arreglarem nosaltres, a la nostra manera…

Josep Maria – Em feu por, germana Prudència… No penseu pas recórrer a la violència, espero? Homicidi dolós amb enterrament exprés sota les lloses del claustre, posem per cas.

Prudència – No si ho podem evitar, no patiu. Mentrestant, faré un salt al banc per mirar d'arreglar aquest petit problema de números vermells…

Agnès – Us acompanyo, germana. A Esade també ens ensenyen a xiuxiuejar a cau d'orella dels banquers.

Prudència i Agnès surten.

Miquel – Maria Montserrat, el vostre licor és realment estupefaent.

Maria Montserrat – No us l'heu acabat tot, a hores d'ara?

Miquel – No, però al nostre casal d'avis hi estan ben enganxats.

Victòria – Una autèntica droga, us ho dic jo. Així que veníem a veure si la producció anava a bon ritme.

Miquel – És que ens n'han fet comandes, ho enteneu?

Victòria – Però compte, ho revenem sense cap benefici! No som pas traficants…

Miquel – És ben senzill: ja no se'n poden estar. La majoria ja han deixat els tranquil·litzants de sempre.

Josep Maria – Si seguim així, no només omplirem les arques del convent, sinó que eixugarem el dèficit de la sanitat pública.

Maria Montserrat – Tingueu, una última ampolla, i toqueu el dos.

Miquel posa un bitllet a la mà de Maria Montserrat i agafa l'ampolla.

Miquel – Gràcies, germana!

Maria Montserrat – Jo soc Maria Montserrat.

Miquel – Gràcies, germana Maria Montserrat!

Miquel i Victòria se'n van.

Maria Montserrat – Em penso que nosaltres també ens hem ben guanyat una copeta, per refer-nos una mica…

Serveix dos gotets.

Josep Maria – No gaire, tampoc. Hem d'anar amb compte si no volem patir una sobredosi.

Maria Montserrat – No patiu, és una droga tova. Si no, no es vendria lliurement en un convent.

Josep Maria – Teniu raó, Déu no ho permetria.

Se'ls beuen d'un glop.

Maria Montserrat – Que bé que passa!

Josep Maria – Sí.

Maria Montserrat – Això queda entre nosaltres, és clar.

Josep Maria – És clar.

Maria Montserrat – Una altra copeta?

Josep Maria – Va! No hi ha res de dolent a donar-nos una alegria.

Serveix els dos gots, que es tornen a beure d'un glop.

Maria Montserrat – Això em recorda la llei seca…

Josep Maria – Vau viure la llei seca?

Maria Montserrat – Era broma!

Josep Maria – És clar… La llei seca va ser molt abans de les cartilles de racionament. Ja em semblava que éreu més jove que la Victòria, al capdavall.

Tots dos riuen.

Josep Maria – I si també ens caséssim, nosaltres dos?

Maria Montserrat – Parleu seriosament o parleu sota els efectes de la droga?

Josep Maria – Vós sou la meva droga, Maria Montserrat…

Intenta fer-li un petó. Ella s'hi resisteix sense gaire convicció.

Maria Montserrat – Però, Josep Maria… Que en sou, de boig…

Els sorprèn el retorn d'Àlex i Cris (eventualment un sol personatge). Maria Montserrat s'arregla una mica la roba.

Maria Montserrat – Perdoneu-nos, estàvem traient una mica la pols…

Josep Maria – Bon dia, bon dia… I doncs, millor?

Àlex – Molt millor. Sembla que el meu refredat està en remissió.

Cris – Tot un miracle… Segur que és gràcies al vostre elixir…

Àlex – Ens en podríeu donar una ampolla o dues?

Cris – Ja que no porta alcohol.

Àlex – És per als meus col·legues de l'institut…

Maria Montserrat – Els vostres amics?

Josep Maria – També estan malalts?

Cris – Ja ho sabeu. Les malalties de transmissió oral. Em sembla que he encomanat el refredat a tota la classe.

Torna Prudència.

Prudència – Tot bé?

Josep Maria – Sí, sí…

Maria Montserrat posa discretament una ampolla a les mans d'Àlex.

Maria Montserrat *(en un apart, a Àlex)* – Agafeu això i desapareixeu…

Àlex – Que Déu us ho pagui, germana.

Maria Montserrat – No soc monja, i dubto que Déu m'apunti això a l'haver…

Josep Maria – Són trenta euros, això sí.

Cris – Trenta euros?

Maria Montserrat – Què voleu? Tot s'apuja. És la llei de l'oferta i la demanda.

Àlex allarga un bitllet a Josep Maria.

Josep Maria – I ara foteu el camp, colla de drogoaddictes.

Àlex i Cris se'n van. Josep Maria fica el bitllet a la caixa.

Maria Montserrat – I doncs? Què diu CaixaBank?

Prudència – Agnès ha aconseguit que ens autoritzin a tenir el compte en descobert explicant-los el nostre pla de negoci.

Maria Montserrat – No sabia que en tinguéssim cap.

Prudència – Us confesso que jo tampoc. De fet, no he acabat d'entendre què era.

Maria Montserrat – Sigui com sigui, només amb les vendes d'avui ja podem tapar una part del forat.

Prudència – Gràcies a Déu.

Josep Maria – I a Santa Maria Joana…

Tornen Dani i Toni.

Dani – M'acabo de trobar amb els meus distribuïdors de l'institut. Ja no ens volen comprar cànnabis.

Josep Maria – Si els joves s'allunyen de la droga, només ens en podem alegrar.

Toni – Ara el que volen és xarop.

Maria Montserrat – Ah… Entesos…

Dani – Si perdem el mercat dels estudiants de batxillerat, no ens quedarà cap més remei que plegar, ho enteneu? Nosaltres també tenim despeses.

Josep Maria – Ho entenc. Jo abans em dedicava als negocis.

Toni – I ja no parlem de les residències d'avis.

Maria Montserrat – No em digueu que també hi teniu clients, a les residències d'avis?

Toni – Què us pensàveu? Els avis d'avui no són els d'ahir. Són de la generació del Maig del 68 i de la Transició…

Maria Montserrat – I a les residències, el personal deixa que tota aquesta gent gran es drogui sense dir res?

Dani – El cànnabis és com la religió, sabeu? Molta gent hi torna de gran. Sabem que no els acaba de fer bé, però pensem que, si els pot donar una mica de consol…

Toni – Però ara, res de res!

Dani – I això que normalment Nadal és temporada alta, per a nosaltres.

Josep Maria – És tan depriment, aquesta època…

Toni – És quan la gent gran necessita una mica d'eufòria, legal o no… I com que els metges encara no poden receptar un porro al matí, al migdia i al vespre… Nosaltres no els demanem recepta, ho enteneu?

Josep Maria – Cal reconèixer que un porro de tant en tant no els fa més mal que els antidepressius. I no crea gaire més dependència.

Dani – Sí… Però sembla que des d'aquest matí els nostres jubilats han deixat de fumar herba i s'han passat a un cert elixir monàstic.

Maria Montserrat – Em sap molt de greu. Però estigueu tranquils, deixem definitivament de fabricar-lo…

Dani – I si més aviat ens associéssim?

Prudència – Ens proposeu associar-nos per delinquir?

Toni – No cal posar-se així!

Josep Maria – Quina mena d'associació?

Dani – Doncs… No només per al conreu, sinó també per a la transformació del producte.

Maria Montserrat – La transformació?

Toni – Tot el que es fuma, avui dia, ja no té gaire bona fama. Les campanyes antitabac, la prohibició de fumar als llocs públics, ens han fet molt de mal.

Dani – Ara, a les residències, els avis s'han d'amagar per fumar, com si fossin criatures.

Toni – I també s'ha de pensar en els consumidors de droga que no fumen.

Dani – Junts podríem desenvolupar tota una gamma de productes nous. Sense fum als pulmons i agradables al paladar. La idea és fer amb el cànnabis el que fa l'enologia amb el raïm.

Josep Maria – Cànnabis de bon beure, diguem-ne. I tota una gamma de pastissets psicodèlics per picar amb l'aperitiu.

Toni – Tot sota l'alta protecció de Santa Maria Joana, és clar.

Dani – Imagineu-vos que legalitzen el cànnabis d'aquí un any o dos. Tindrem avantatge per inundar el mercat.

Toni – Em jugo el que vulgueu que amb això el vostre conventet podria generar més ingressos que el Vaticà.

Dani – D'aquí a cinc anys, la sucursal compra la casa mare. D'aquí a deu, us veneu l'empresa, com Bill Gates, i creeu la vostra fundació, com ell.

Toni – I llavors, en sis mesos, resoleu definitivament el problema de la fam al món. Creieu-me, això rutllarà més de pressa que amb la mare Teresa. O que multiplicant pans, com Jesús.

Dani – És ben senzill, germanes meves, em sembla que m'heu fet recuperar la fe!

Toni – I amb tot això, que em pengin si no us acaben beatificant. Com us dieu, germana?

Prudència – Prudència.

Dani – Us agradaria que us diguessin Santa Prudència?

Prudència – Em sembla que em marejaré…

Tornen Soler i Puig. Dani i Toni es refugien a l'altre extrem de la botiga.

Soler – Bon dia a tothom… No hi ha la mare superiora?

Maria Montserrat – Què li voleu?

Puig – Els nostres gossos policia ens han acabat duent fins a la plantació de marihuana.

Maria Montserrat – De debò?

Soler – El camp ja estava segat, però hem pogut identificar-ne les arrels.

Puig – Ara falta trobar aquests jardiners en herba… i la collita.

Josep Maria – No acusareu pas unes monges de tràfic de drogues?

Soler – No, és clar. Però… Mireu això. Són les fotos de les càmeres de vigilància que havíem amagat… Fa pensar, no trobeu?

Puig – Sembla que aquests traficants es disfressen de monges perquè no els reconeguin…

Maria Montserrat – Ai, Déu meu…

Puig – Tanmateix, hem aconseguit fer un retrat robot.

Li posa el retrat davant dels nassos.

Soler – Us diu res?

Maria Montserrat – Doncs no…

Soler – Aviseu les germanes que la nostra paciència té un límit. També us podria dur a tots a comissaria per interrogar-vos.

Puig – Unes monges emmanillades no farien gaire bon efecte davant de l'Altíssim…

Arriba Beatriu.

Beatriu – No ens fan por les vostres lleis. Durant la dictadura, aquest convent va amagar maquis antifranquistes.

Soler – Eh… Nosaltres busquem uns camells que conreaven marihuana a la muntanya. Queda una mica lluny dels herois que lluitaven contra el franquisme, oi?

Beatriu – Sortiu d'aquí immediatament. Aquest convent és un lloc consagrat. I un lloc d'asil.

Soler – Tornarem, mare. Només espero l'autorització judicial, que m'ha d'arribar d'un moment a l'altre.

Soler i Puig se'n van.

Dani – Gràcies per no haver dit res…

Beatriu – Això no vol dir que aprovem el que feu.

Toni – Ara que som entre nosaltres, vosaltres feu el mateix.

Beatriu – Però nosaltres ho fem per una bona causa… *(Els allarga dos hàbits de monja.)* Mentrestant, perquè la policia no us reconegui, aneu cap allà i poseu-vos això. I si us interroguen, digueu que heu fet vot de silenci.

Un moment de desconcert després d'aquesta última rèplica.

Toni – Com que direm que hem fet vot de silenci…?

Dani – Si hem fet vot de silenci, no podem dir que hem fet vot de silenci.

Beatriu es queda un instant desconcertada abans de replicar.

Beatriu – Toqueu el dos.

Dani i Toni surten.

Maria Montserrat – És veritat que el convent va amagar maquis durant el franquisme? No ho sabia pas…

Beatriu – D'acord, he adornat una mica la realitat. De fet, va ser durant els primers mesos de la Guerra Civil. La mare superiora d'aleshores va amagar unes quantes dones de missa per evitar que patissin represàlies dels milicians…

Josep Maria – I algun falangista perquè no l'afusellessin, suposo…

Beatriu – I què hi fa? Aquest convent continua sent un lloc d'asil!

Maria Montserrat fa una cara de certa perplexitat. Tornen Margarida i Agnès.

Beatriu – Ah, ja sou aquí! La policia acaba de marxar. Per miracle ens hem estalviat el pitjor.

Margarida – Ho sé, soc jo qui ho ha segat tot per evitar problemes amb la policia.

Maria Montserrat – I on és la collita?

Agnès – Al cobert, on la germana Margarida prepara el seu elixir…

Josep Maria – Però això és una bogeria! Aquests policies poden tornar en qualsevol moment amb una ordre d'escorcoll!

Dani i Toni tornen vestits de monges.

Margarida – Bon dia, germanes. Benvingudes al nostre convent.

Dani – Ei! Jo no tinc cap ganes d'acabar en un convent…

Prudència – Jo de vosaltres faria uns dies de recés, fins que passi el temporal…

Josep Maria – En tot cas, l'hàbit us escau molt.

Beatriu – I el convent sempre necessita voluntaris.

Maria Montserrat – Els cediria de bon grat el meu lloc a la botiga, però no seria gaire discret…

Beatriu – Es podrien ocupar de l'hort d'herbes remeieres del convent. Pel que sembla, tenen molta mà amb les plantes…

Prudència – Per què no…?

Beatriu – Mentrestant, germana Margarida, doneu-los una cel·la. No es poden estar aquí.

Toni – Una cel·la, dieu?

Margarida – No patiu, a la que us donaré hi haurà la clau al pany.

Dani i Toni surten amb la germana Margarida.

Prudència – De debò penseu fer-los conrear droga a l'hort del claustre?

Beatriu *(sorpresa)* – És això el que he dit?

Tornen Puig i Soler. Soler posa un paper davant dels nassos de Beatriu.

Soler – Ja està, aquest cop tenim una ordre judicial.

Beatriu – Estem del tot disposades a col·laborar amb la policia. Però primer, germana Agnès, serviu-los una copeta de benvinguda.

Agnès – Sí, mare.

Beatriu – Us deixo. Pregaré per vosaltres.

Beatriu se'n va.

Agnès – Voldria que tastéssiu la nostra especialitat: el cèlebre Elixir de Santa Maria Joana.

Soler – Molt amable, però tenim feina.

Maria Montserrat – Aquí tenim el costum de rebre així les visites, senyor inspector. Les germanes s'ofendrien molt si us hi neguéssiu…

Soler – Bé, d'acord, però de pressa, doncs…

La germana Agnès els serveix un got gros de licor. Primer beuen amb una certa desconfiança, i després amb cara de satisfacció.

Puig – Ah, sí… És del bo.

Soler – És curiós… Jo hi trobo un gust de…

Agnès – N'hi ha…

Prudència – És un elixir miraculós, el secret del qual va ser revelat a la fundadora del nostre orde per la mateixa Mare de Déu.

Josep Maria – Va bé per a tot.

Agnès – Us en torno a servir una copeta.

Soler es disposa a protestar, però els gots ja són plens.

Soler – Bé…

Puig – Gràcies, germana.

Tornen a beure.

Soler – És veritat que relaxa.

Prudència – Per això, ja ho heu notat, dins els murs del convent hi regna una serenor com aquesta.

Puig – Ah, sí… Em sento molt més en pau.

Soler – Bé, ara, si m'ho permeteu, tinc un escorcoll per fer…

Es dirigeixen cap a la sortida fent tentines.

Prudència – Us acompanyo.

Agnès – Vinc amb vós, germana.

Soler i Puig surten, seguits de Prudència i Agnès.

Maria Montserrat – Tot està perdut. Acabarem tots a la presó, em temo.

Josep Maria – Només ens queda pregar.

Maria Montserrat – M'imagino que les presons no són mixtes.

Josep Maria – No més que els convents, em temo.

Maria Montserrat – O sigui que no tenim cap possibilitat d'acabar a la mateixa cel·la.

Josep Maria – Cap ni una.

Maria Montserrat – Doncs feu-me un petó, Josep Maria!

Li fa un petó. I no s'aturarien aquí si no fos pel retorn de Dani i Toni, encara vestits de monges.

Dani – Ens acabem de trobar amb la policia. Em sembla que aquest cop hem begut oli.

Maria Montserrat – Amb una mica de sort, no trobaran res. La germana Agnès ha drogat l'inspector.

Toni – Sí, però hi ha un munt enorme d'herba just al costat de l'alambí! Per molt col·locats que vagin, no poden deixar de veure'l.

Maria Montserrat – En aquest cas, només ens queda pregar. Esperant un miracle…

Maria Montserrat i Josep Maria es posen a pregar. Al principi amb vacil·lacions, Dani i Toni els imiten. Música sacra i canvi de llum que suggereix el pas del temps. Tornen Soler i Puig.

Soler *(a Dani i Toni)* – Bon dia, germanes. Perdoneu que us interrompem mentre pregueu.

Dani i Toni s'amaguen darrere els vels i no responen.

Maria Montserrat – Elles també han fet vot de silenci…

Soler – Entesos… Sigui com sigui, us demano que accepteu les nostres disculpes. Hem escorcollat el convent de dalt a baix i no hem trobat res.

Puig – En canvi, el pessebre que teniu a la capella és una meravella.

Soler – Us deixo el retrat robot dels sospitosos. Si els veieu per aquí, aviseu-nos.

Puig – Bon Nadal. I, un cop més, disculpeu-nos.

Soler i Puig se'n van. Arriba Beatriu amb Prudència, Margarida i Agnès.

Agnès – És un miracle!

Margarida – Quan hem arribat a la destil·leria…

Maria Montserrat – Què?

Prudència – La marihuana s'ha convertit en fulles de llorer.

Margarida – Donem gràcies a Santa Maria Joana!

Agnès – És el senyal que esperàvem, la prova que la santa no s'oposa a la nostra empresa.

Beatriu – No us engresqueu tan de pressa. Aquest miracle l'he fet jo.

Josep Maria – Doncs sou vós qui mereixeu que us beatifiquin, mare.

Beatriu – El pessebre estava guarnit amb branques de llorer. I a la destil·leria hi havia un munt d'herba. Només he canviat una cosa per l'altra.

Agnès – Ah, sí… És… També està molt bé…

Prudència – Un pessebre guarnit amb marihuana…

Beatriu – És provisional, germana… I ara espero que tot torni a l'ordre. Al nostre orde, vaja.

Margarida – Voleu dir que…

Beatriu – M'heu sentit bé, germana. Prou cànnabis al licor. I tornem a la recepta antiga.

Agnès – Encara que el convent s'hagi de declarar en fallida?

Beatriu – No hi pateixo gaire, criatura. La religió catòlica hi sobreviurà, n'ha vist de més grosses. Si cal, convertirem les cel·les en habitacions de turisme rural i anirem a dormir a l'hotel.

Margarida i Agnès semblen decebudes però resignades.

Dani – Perdoneu, mare, per haver-vos posat en aquest embolic.

Toni – He entès moltes coses des que porto aquest hàbit, sabeu…

Beatriu – Et perdono, fill meu. A més, m'ha recordat la meva joventut. Quan anava a les manifestacions amb els capellans obrers i plantàvem cara als grisos.

Dani – Gràcies per no haver-me lliurat a la policia. Sense vós, segurament ara seria a la presó. O sigui que, si us puc ser útil d'alguna manera…

Beatriu – Ens ho pensarem, fill meu… Mentrestant, torna a la teva cel·la.

Fosc

La calma ha tornat a la botiga. Darrere el taulell, Prudència fa números. Sona el telèfon.

Prudència – Santa Maria Joana, digueu… CaixaBank? Ah, sí, bon dia, senyor director. No em digueu que tornem a estar en números vermells… Al contrari? Quina alegria. No, encara no havíem pensat a treure rendiment del nostre excedent de tresoreria… Molt bé… Això mateix… Perfecte… En parlaré amb la mare superiora i demanarem hora al vostre assessor patrimonial per aprofitar les últimes oportunitats d'inversió… Gràcies per trucar… Que Déu beneeixi CaixaBank. *(Penja mentre Margarida i Agnès arriben amb una caixa de ciris.)*

Prudència – És curiós, hem tornat a la fórmula antiga i, tanmateix, el nostre elixir es continua venent molt més bé que abans.

Agnès – És perquè hem canviat l'etiqueta. Els clients pensen que l'ampolla encara conté la fórmula nova.

Margarida – I això sembla suficient per alegrar-los.

Agnès – És el que en diuen l'efecte placebo, em penso.

Margarida – Com se sol dir: tant se val l'embriaguesa, mentre tinguem el flascó.

Agnès – He vingut a acomiadar-me, germana Prudència…

Prudència – O sigui que ja ens deixeu?

Agnès – Sí, he decidit renunciar a la vida monàstica…

Prudència – Una altra aparició de la Mare de Déu?

Agnès – Més aviat seria el contrari. Quan van saber que havia entrat al convent, els meus companys d'Esade em van confessar que m'havien fet una broma pesada. Just abans d'aquella famosa classe de gestió de la innovació en què se'm va aparèixer la Mare de Déu, m'havien donat, sense que jo ho sabés, una pizza de bolets al·lucinògens.

Prudència – De bolets al·lucinògens?

Agnès – D'aquí devia venir aquella aparició miraculosa de la Mare de Déu…

Prudència – Mare de Déu del cel… En tot cas, us haurem d'encendre un bon ciri. Gràcies a vós, ara les finances del convent van vent en popa.

Margarida – Us trobarem a faltar, germana Agnès. Tot i que em penso que el vostre lloc no era en un convent…

Agnès – Jo també us trobaré a faltar. Però passaré a saludar-vos de tant en tant!

Maria Montserrat i Josep Maria arriben amb una roba molt més informal que abans.

Prudència – Bon dia, Maria Montserrat. Bon dia, Josep Maria. I doncs, per a quan el casament?

Josep Maria – És que… hem decidit renunciar-hi de moment. O sigui que continuarem vivint en pecat, oi, amor meu?

Maria Montserrat – El matrimoni pot comportar riscos, és evident.

Josep Maria – Mireu la pobra Victòria. Tot just casada i ja és vídua. És ben clar que, a en Miquel, el matrimoni no li ha provat gens.

Maria Montserrat – Una sobredosi de felicitat, potser.

Josep Maria – En tot cas, jo no tinc ganes d'acabar com ell.

Prudència – Però home, sou molt més jove que en Miquel, Josep Maria…

Rialles generals.

Maria Montserrat – I doncs? Sembla que el negoci torna a rutllar, germana Prudència.

Prudència – I tant. És absolutament estupefaent. No només s'han disparat les vendes de l'elixir, sinó que ara els ciris es venen com el pa calent!

Margarida – Aquí teniu més ciris per reposar els prestatges. Els hem fet aquest matí amb la germana Agnès i els dos voluntaris nous…

Prudència – A aquests dos no se'ls veu gaire a l'aire lliure. I no els falten motius per passar desapercebuts.

Agnès – Almenys estan més bé aquí que a la presó.

Margarida – Són ells els que fan aquests ciris perfumats, amb uns bolets que conreen en secret a les catacumbes del convent.

Agnès – Ja ho veureu, és la bomba!

Maria Montserrat – És veritat que fan una olor ben embriagadora.

Josep Maria – Ara mateix n'encenc un altre.

Josep Maria encén un ciri i tots n'aspiren l'aroma amb delectació.

Prudència – Quina bona olor.

Maria Montserrat – Olor de santedat.

Josep Maria – En tot cas, des que fem cremar aquests ciris durant la missa, l'església és plena de gom a gom.

Arriba Beatriu i sent aquesta última rèplica.

Beatriu – Un altre miracle de Santa Maria Joana…

Beatriu se senya. Tots queden immòbils amb una mirada extàtica. Música sacra.

Fosc

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-533-4

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.